

Bas(t)amid

Het heeft weinig zin daarover te blijven jammeren. Soms is het leven oneerlijk en je zult daar als sector mee moeten dealen

De afgelopen maand is er behoorlijk wat ophef geweest in ons wereldje over het verdwijnen van het middel Basamid. Wat veel mensen vergeten, is dat het middel het jaar daarvoor, in 2013, ook al verboden was, maar dat slimme gebruikers voldoende voorraad in de schuur hadden liggen om het nog een of twee jaar uit te kunnen zingen. Wat moet je daar nu over zeggen? De LTO schreeuwt moord en brand dat dit verbod zal leiden tot het verdwijnen van bepaalde teelten uit Nederland. Dat zou kunnen, en het is inderdaad hemeltergend oneerlijk dat er in Zundert percelen zijn waar je met slechts één stap over de Belgische grens verwijderd bent van toelating. Anderzijds moet je concluderen dat dit verdwijnen van teelten bij vergelijkbare verboden in het verleden meeviel en dat het verbod amper als een verrassing kan zijn gekomen. Het middel zat al jarenlang op de wipstoel; nu het werkelijk verdwenen is, is Leiden in last.

Ik ben het honderd procent eens met het verwijt dat het huidige politieke beleid niet gericht is op een *level playing field*, ofwel gelijke omstandigheden voor alle Europese kwekers. Maar het heeft weinig zin daarover te blijven jammeren. Soms is het leven oneerlijk en je zult daar als sector mee moeten dealen. Volgens mij houden chemische bedrijven, zoals in dit geval Certis, er stilletjes al lang rekening mee dat dit soort middelen op korte of in ieder geval middellange termijn gaat verdwijnen. Vaak blijkt in de praktijk dat het echte verbod niet van de overheid komt, maar van de chemische industrie, die geen zin heeft te blijven investeren in een dossier dat toch op zijn eind loopt. Je kunt dit alles overigens ook als een voordeel zien. De ondernemers die de meeste ervaring hebben met alternatieven, kunnen uiteindelijk de wedstrijd winnen.

Bedrijfseconomisch was de afhankelijkheid van een middel als Basamid natuurlijk niet erg slim. Alle ballen gingen hierop, terwijl je kon weten dat

het middel zou verdwijnen. En natuurlijk is er in de tussentijd gewerkt aan alternatieven, maar laten we gewoon eerlijk zijn: nooit voluit. We wilden best een alternatief, maar dat moest minimaal even goed werken, het liefst tegen lagere kosten. En je weet het: als iets te mooi is om waar te zijn is, is het dat meestal ook niet.

Ik sprak laatst met een onderzoeker. Hij sprak bijna verbaasd over deze sector; zijn verbazing gold vooral het feit dat boomkwekers op zoek zijn naar oplossingen en niet naar wetenschappelijk onderzoek an sich. Zoals mijn dochters zouden zeggen: duh, onder welke steen heb jij geleefd? Natuurlijk wil niemand geld besteden aan wetenschappelijk onderzoek voor de wetenschap als zodanig. 99 procent van de Nederlandse kwekers bestaat uit kleine mkb'ers die daar echt geen tijd voor of zin in hebben, laat staan geld. Ze willen oplossingen, maar het hele onderzoeksapparaat heeft zich een cultuur eigen gemaakt van vooral zorgen dat de eigen subsidiecenten veilig worden gesteld en pas daarna op zoek gaan naar de oplossingen waar de sector om vraagt.

Dit dossier is daar een perfect voorbeeld van.

Hein van Iersel
hein@nwst.nl
Hoofdredacteur

Stuur of twitter dit artikel door!
Scan of ga naar:

www.boom-in-business.nl/artikel.asp?id=23-4538